

K. BOUTER

DE WONDERBERG

L. OPDEBEEK
UITGEEVER
ANTWERPEN

De Wonderberg

Bewerkt door

K. BOUTER

Penteekeningen van EDMOND VAN OFFEL

L. OPDEBEEK : UITGEVER : ANTWERPEN
1926

I.

Drie weezen, drie schoone meisjes, woonden te samen in een huizeke, dat stond aan den openbaren weg, die naar de hoofdstad leidde. Zij kenden niemand op de gansche wijde wereld. De twee oudsten waren ikzuchtige meisjes en droomden van de bekoorlijkheden des levens. Zij spraken menigmaal over rijkdom en overvloed en, op een avond, was dit wederom het geval.

— Ik, zei de oudste, zou willen trouwen met den kok des Konings. Wat zou ik gelukkig zijn! Dan mocht ik alle dagen de lekkerste spijzen, overgoten met geurige sausen, eten. Ik zou zoo dik en zoo vet worden als het de vrouw van zulk hoogstaand persoon past.

De tweede sprak nu:

— Gij denkt alleen maar aan veel te eten! Maar ik zou den pastebakker des Konings willen trouwen. Dan kan ik mij dagelijks vergasten aan de fijnste taartjes. Ik ben dol op gelukjes! Veel moet ik er niet hebben maar ze moeten allerkeurigst zijn. Als ik aan heerlijke amandeltaartjes, aan geconlijnte vruchten, aan ijsroom of aan iets dergelijks denk komt me het water in den mond. Ikzuchtig of veelvratig ben ik niet. Gaarne zal ik u iederen dag aan mijn tafel noodigen en, zoo mijn man het toestaat, u onthalen op warme chocolade en piekfijne snoeperijen!... En gij, zusje, wat zoudt gij verkiezen?

— Oeh, antwoordde de jongste, wat ik wensch durf ik u niet zeggen, want ge zoudt me uitlachen.

— Zeggen kost niets en een wensch is maar een wensch, waar men niet mede spotten kan.

— Ik, hernaam het jongste meisje beschroomd, ik zou met den Koning willen trouwen. Wat is hij schoon! Ik zou van hem niets anders verlangen dan aan zijn zijde in vrede en stilte te mogen leven. Ik zou hem een zoon schenken, dapper als hij zelf is, en een meisje, schoon als het licht van den dag. Twee overschoone kinderen die hem, wanneer ik er niet meer zijn zal, steeds aan mij zullen doen denken en zijn oog en zijn hart verblijden en zich mijn liefde herinneren.

— Gij hoogmoedige zottin! gichelden de twee andere zusters. Zie haar daar eens staan. Hare Majesteit de Koningin! Ha! Ha! Ha!

Die spot was onverdiend en deed haar leed, want het harte van het meisje was rein en onschuldig.

De Koning, die daar toevallig voorbijreed, had het gesprek der drie meisjes afgehoord en zij werden, des anderendaags, aan het hof ontboden.

— Ik weet, sprak hij hen toe, dat ge drie weezen zijt en ik wil u helpen om door het leven te komen en u hiervoor elk een passenden echtgenoot schenken dien gij zelf moogt kiezen. Wie van u wil mijn kok trouwen?

— Ik! riep de oudste, verlekkerd op overvloedige spijsen.

— En wie mijn pasteibakker?

— Ik, antwoordde de tweede, verzot op snoeperijen.

— 't Zij zoo! Over veertien dagen zal het dubbel huwelijk ingezegend worden met den man dien gij hebt verkozen. Als bruidschat zal ik u beiden tien duizend dukaten schenken.

De twee zusters waren in den hoogsten hemel. Een visioen van gezoden worsten, sijn gebraden kapuinen, van taarten en confijten schitterde voor hun oogen. Zij dankten den edelmoedigen vorst met vele woorden, maar de Koning wendde zich nu naar de jongste zuster en, toen hij haar toesprak, werd zijn oog teeder en zijn stem als fluweel.

— Mijn lieve meisje, vroeg hij, wilt gij mij eens uw wensch herhalen dien gij gister hebt uitgesproken?

Een blos van groote schaamte overbloeemde haar gelaat. Zij dacht dat de Koning haar zou bestraffen en hoe ze er ook een poging voor instelde, zij kon geen woord uit haar toegeschroefde keel krijgen, terwijl haar oogen vol dikke tranen welden.

— Spreek dan toch, mijn kind.

Het meisje boog het hoofd en bleef zwijgen.

— Hebt gij niet gezegd: Ik zou den Koning willen trouwen?

Nog dieper boog thans haar hoofd terwijl haar tranen op het tapijt vielen en haar zusters haar uitlachten. Maar de Koning nam haar witte handje in de zijne en hernaam:

— Hebt gij niet gezegd dat gij den Koning zoudt willen trouwen om hem zelf?

— Ja, mijn Heer en mijn Koning.

Nu trad de Koning van zijn zetel, naderde zijn edellieid in groote plechtigheid en sprak:

— Buigt u diep neder, mijne heeren, want deze hier is mijn bruid!

Veertien dagen later werden tegelijkertijd de drie huwelijken gevierd.

De twee oudsten, afgunstig over het groote geluk van hun jongste zuster, hekeken haar met nijdige oogen en verafschuwden nu wat zij, te voren, zoo zeer hadden gewenscht.

Om haar goedheid en zachtmoedigheid werd de Koningin door het volk als op de handen gedragen. De Koning aanbad haar om haar edelmoedigheid en liefdevol harte en om haar buitengewone schoonheid. Zijn leven kwam vol licht en vol geluk.

Een jaar nadien moest de Koning met zijn leger tegen een vijand van het land oprukken. Onderwijl schonk de Koningin hem een tweeling, een jongen en een meisje. Zij waren zoo schattig schoon dat de vrouw van den kok en deze van den pasteibakker in gloriende afgunst ontstaken en een gemeene streek uitdachten. Tijdens den slaap der Koningin stalen zij de twee kinderen, legden hen in een doos en wierpen deze in de rivier. Hierna zonden zij een bode tot den Koning met de tijding dat zijn gemalin hem een tweeling had geschonken maar zij deze geheimzinnig had doen verdwijnen.

Na den oorlog keerde de Koning huiswaarts en vernam dat de Koningin inderdaad een tweeling had ter wereld gebracht, maar dat de kinderen plotseling verdwenen waren. Niemand had nog iets van hen gezien of gehoord. De Koning ondervroeg hierop de Koningin maar deze kon geen antwoord geven, zoo overvloedig waren haar tranen.

— Is het dan toch waar? vroeg de Koning ten uiterste bedroefd. Ach, mijn geliefde vrouw, waarom hebt gij mij dit groote verdriet aangedaan?

De Koningin stikte bijna in haar tranen doch bleef het antwoord schuldig. De beschuldiging was zoo wreed dat zij niet vermocht er op te antwoorden. Hoe was het mogelijk dat hij haar van zoo iets kon verdenken?

De Koning, hoewel hij niet aan haar schuld geloofde, stond echter voor het feit dat de kinderen verdwenen waren. Aangestoot door de lasterpraatjes zijner omgeving was hij verplicht de Koningin te straffen. Hij was echter genadig voor haar en in plaats van haar tot den brandstapel te verwijzen besloot hij haar, voor haar gansche leven, in een toren van het paleis op te sluiten en haar nooit weer te zien.

II.

De doos, waarin de twee kinderen lagen, was de rivier afgevoeren en spoelde aan in den tuin van een rijken, bejaarden koopman. De onder-

ling opende de doos en stond verstomd over zijn vondst en de schoonheid der vondelingen. Zoo vlug hij kon liep hij naar zijn vrouw.

— Ziehier, vrouwtje! riep hij, wat de goede God ons zendt. Hij schonk ons geen kinderen maar nu wil Hij ons met deze twee arme bloedjes verheugen. Verzorg hen goed, opdat zij de vreugde van onzen ouden dag uitmaken.

— En hoe zullen wij hen doopen?

— Het is vandaag het feest van Sint Jan. Het jongetje zullen wij Johannes en het meisje Johanna heeten.

De ouderlingen brachten al hun liefde op de kinderen over; zij verzorgden hen als ware zij hun eigen vleesch en bloed. De kinderen groeiden snel en gezond op en iederen dag bracht hen een nieuwe schoonheid bij.

Na verloop van het vijftiende jaar stierf de pleegmoeder. De koopman, die insgelijks zijn einde voelde naderen, riep de vondelingen tot zich en vertelde hen hoe hij hen had gevonden en voegde er bij:

— Alles wat ik bezit wordt thans uw eigendom. Mijn geld en mijn goederen en ook dit vriendelijk huis waar ik met mijn vrouw zulk gelukkig leven sleet. Noch in het huis, noch in den tuin ontbreekt er iets wat gij zoudt noodig hebben. Beloof mij nu nooit van elkander te scheiden, elkander lief te hebben en uw leven zal gezegend zijn. Leef gelukkig. Grooter geworden, tracht dan op te sporen wie uw ouders zijn en weest voor hen zoo lief en zoo goed als gij het voor ons zijt geweest. Vaartwel, lieve kinderen, ik dank u voor de vreugde die gij ons steeds geschonken hebt.

Eenige uren later overleed, op zijn beurt, de brave, oude man.

In het jaar, dat hierop volgde, bleven de koningskinderen te samen. Zij leefden in de herinnering der twee brave oudjes die hen hadden opgevoed en hun jeugd gevuld met groote teederheid.

Johannes was een vurig jager, maar thans lagen pijn en boog onnangeroerd. Zijn zuster praatde hem echter zich weder ter jacht te begeven. Maar hij wilde van haar niet scheiden. Eindelijk moest hij toegeven en ging weer dagelijks in het woud met haar jagen. Zekeren dag dat zij terugkeerden ontmoetten zij de vrouw van den koninklijken pasteibakker.

Deze haastte zich terug naar de stad, naar haar zuster, de vrouw van den koningskok.

Blazend en hijgend stotterde zij:

— Weet ge wat? Ik heb een ontmoeting gedaan en ge zult nooit raden wie ik heb gezien!

— Ge kunt een mensch doen schrikken, zuster, antwoordde de aangeprokene. Zet u wat en blaas op uw gemak uit.

— Neen! hernam de zuster. Ik heb een meisje en een jongen ontmoet die als twee druppelen water op den verdwenen tweeling leken. Iemand moet onze neven gered hebben en nu is het met ons gedaan, zijn wij reddeloos verloren!

Bij het vernemen van dit nieuws werd haar zuster zoo bleek als een witte doek. Na lang overwegen besloten de twee slechte vrouwen een toovenaar te raadplegen en haar te gelasten de koningskinderen voor goed te doen verdwijnen.

III.

Johanna was het moede haar broeder op de jacht te vergezellen.

— Ik vind het niets prettigs, broer, zeide zij hem, wanneer wij tehuis komen dat het eten nooit op tafel staat en het werk zoo slordig gedaan is. Ik ben van gevoelen dat mijn aanwezigheid hier noodig is, ga gij voortaan maar alleen jagen.

Daar wilde Johannes niet van hooren. Johanna echter wist zoo mooi te praten dat hij zich liet gezeggen en zonder zijn zuster op jacht toog, den valk op de vuist.

En toen Johanna nu alleen was kwam een oude vrouw op 't kasteel en vroeg om de meesteres te spreken.

— God! riep zij, toen Johanna voor haar stond, wat een lief meisje! Ik kom u bezoeken, want uw pleegmoeder heeft mij opgelegd over u te waken en af-en-toe eens naar u te komen zien. En waar is uw broeder?

— Hij is op jacht gegaan.

— Wat is het huis prachtig ingericht en hoe heerlijk staat de tuin.

— Meent u dat heusch?

— Zooals ik u zeg.

— Kom dan maar eens overal rondkijken.

Zij leidde het vrouwke in al de kamers en door al de wegen van het groote park rond.

De oude, die niemand anders dan de door de twee oudere zusters gezonden toovenaar was, bleek in haar schik omdat alles naar haar wensch verliep. Zij bewonderde de marmeren kolommen, de prachtige versieringen, de hooge boomen en de fontein die haar wateren ver in 't zonnelicht spoot.

— Uw huis en uw tuin zijn effenaf prachtig, maar echter ontbreekt er nog een ding dat hier alles volmaakt zou kunnen maken.

— Wat voor een ding? vroeg het meisje verwonderd, dat totdantoe had gedacht dat niets haar ontbrak.

— Het zilveren water! antwoordde de heks.

— Waar kan men dit water vinden?

— Op den Wonderberg, is de zilveren fontein! Het is voldoende dat men enkele druppels van haar kostbaar water in uw bron doet opdat het water schittere als vloeibaar zilver.

— Wie kan mij het water uit de zilveren fontein bezorgen?

— Vraag het uw broeder dat hij het voor u ga halen.

Hierop vertrok de vrouw. Johanna wachtte met ongeduld op den terugkeer van haar broeder en niet zoodra zag zij hem of zij sneekte hem voor haar naar den Wonderberg te gaan.

— En wat moet ik op den Wonderberg doen?

— Het zilveren water halen.

— Waarom hebben wij het zilveren water noodig, zusje? Wij bezitten immers alles wat wij verlangen.

— Het zilveren water ontbreekt ons toch, broeder.

— Gekheid! Ons huis en onze tuin zijn mooi genoeg. De Wonderberg is zoo ver en ik heb beloofd u nooit alleen te laten en zulks wil ik ook niet doen om op dwaze avonturen uit te gaan.

— Ik wil het zilveren water! herhaalde het meisje, dat overvloedig begon te weenen.

Het waren de eerste tranen die Johannes in zijns zusters oogen zag. Hij werd er door tot in het diepste van zijn hart ontroerd en hij beloofde haar wensch te vollbrengen.

Hij nam een kruikje, zadelde zijn paard en vertrok. Wanneer hij aan den voet van den Wonderberg kwam, zag hij een ouden kluisenaar onder een boom gezeten.

Deze vroeg hem:

— Wie heeft u zoo weinig lief om u naar hier te sturen?

— Het is op 't verlangen mijner zuster dat ik naar hier kom, nochtans heeft zij mij zielslief. Maar een oude, vervloekte vrouw, heeft haar in het oor geblazen dat het zilveren water in onze fontein ontbrak en zij schreide omdat ik het eerst niet wilde gaan halen. Wie toch kan zijn zusterke zien schreien?

— Vermits geen winstbejag u naar hier dreef, maar wel de liefde, zal ik u helpen, mijn zoon. Doch weet dan dat hier vele jongelingen gekomen zijn met hetzelfde doel als gij, maar nooit meer zijn weer-gekeerd.

— Uw raadgevingen, vader, zullen mij misschien gelukkiger maken dan hen.

— 't Zij zoo! Beklim den berg langs dit paadje. Halverwege zult gij, tusschen de rotsen, een leeuw zien liggen. Hij is de bewaker der zilveren fontein. Zoo hij de oogen gesloten heeft, neem u dan in acht, want hij bespiedt u; doch, heeft hij, integendeel, de oogen wijd geopend, ga dan gerust uws weegs, put het water dat gij verlangt en spoed u dadelijk heen, want de leeuw heeft een lichten slaap.

Johannes dankte den kluzenaar en beklom den berg. Weldra bemerkte hij, tusschen groene, doorschijnende rotsen een schitterende fontein. Aan deze fontein lag een leeuw met open oogen. Zachtjes

schoof de jongeling hem voorbij, vulde zijn kruikje en verdween zoo vlug als hij gekomen was.

Toen Johanna haar broeder met het kruikje zag terugkeeren viel zij hem om den hals en danste van vreugde.

— Wat zijt ge goed, broeder, riep zij. Giet nu spoedig den inhoud van het kruikje in de fontein.

Nu werd de fontein schitterend als zilver en 't was zulk heerlijk zicht dat men nooit moede werd er op te staren.

Den volgenden dag keerde de oude vrouw terug en groette:

— Dag, lief meisje! Hoe gaat het u?

— Zeer goed. Maar kom nu toch eens zien wat Johannes gisteren voor mij heeft meêgebracht!

Toen de oude vrouw het zilveren water zag dat glinsterend uit de fontein neerpletste, werd zij geel van nijd, want zij had gehoopt dat de jongeling door den leeuw zou verlondeu zijn. Zij liet echter niets merken en scheen in verrukking over de fontein.

Eindelijk begon zij terug te spreken.

— Weet ge wel, meisje, dat er u nog iets ontbreekt?

— Wat dan nog? vroeg Johanna verbaasd.

— Den cik met de gouden bladeren. Het is voldoende dat uw broeder er een klein takje van gaat halen. Dat takje moet gij dan planten en dadelijk zult gij uit den grond een hoogen boom zien wassen waarvan alle bladeren zingen. Niemand ter wereld bezit zulken wonderbaren boom.

— En waar staat die gouden cik?

— Op den Wonderberg, mijn kind. Stuur uw broeder er maar eens heen, hij kent den weg.

— Ik zal Johannes vragen mij een takje van dien boom te bezorgen. Over enkele dagen zult gij u met ons over den zingenden boom kunnen verheugen.

De vrouw vertrok hierop.

De gouden boom speelde Johanna nu zoozeer in het hoofd dat zij geen aandacht meer schonk aan het zilveren water. Toen haar broeder tehuis kwam verzocht zij hem een takje op den Wonderberg te halen.

— Nooit! klonk zijn antwoord. Ik wil mij geen tweede maal in zulk avontuur wagen. Ons huis en onze tuin zijn schoon genoeg en...

— Er ontbreekt ons den gouden boom! riep het meisje.

Johanna barstte opnieuw in schreien uit. Haar broeder kon het niet aanzien, nam haar in zijn armen, suste haar en beloofde aan haar verlangen te voldoen.

Hij zadelde zijn paard en vertrok.

Aan den voet van den Wonderberg zag hij opnieuw den kluzenaar zitten, die hem vroeg waar hij heuenging.

— Ik ga voor mijn zuster een takje van den gouden boom halen! antwoordde Johannes.

— Neem u in acht. Wees niet te veel eischend, anders mocht het u berouwen! Waarom hebt gij haar zulks beloofd?

— Zij weende, vader, en hierop ben ik vertrokken!

— Vermits geen winstbejag u naar hier dreef maar wel de liefde, wil ik u helpen, mijn kind. Beklim den berg en wanneer gij zult gekomen zijn aan den eik met de gouden bladeren zult gij een groot serpent zien. Wacht dan even en bespied het goed. Zoo de slang den kop in haar kronkelingen verstoken heeft, dan houdt zij u in 't oog, doch heeft zij het hoofd verheven en kijkt zij met dronken oogen naar de zon dan is zij slapend. Pluk dan vlug, zonder van uw paard te stappen, een takje van den Boom en maak u hierop spoedig weg.

De jongeling dankte den kluizenaar en beklom den berg. Hij reed voorbij de zilveren bron tot hij aan een boom kwam die zoo groot was dat een gansche stad in haar schaduw kon liggen. Duizenden bladeren werden door den wind bewogen en zongen. Aan den voet van den boom bemerkte hij de slang die als in verrukking naar de zon keek. Vlugs naderde hij den boom, trok een takje af en vluchtte heen.

Zijn zuster onthaalde hem weder met de grootste blijdschap, plantte het gouden takje in den grond en weldra verrees een reusachtige boom, met duizenden gouden bladeren, die begonnen te zingen of de engelen zelve een concert hielden. Zij hoorden de sonore klanken van vele harpen, het tooverachtig streelen van violen, den roffelenden slag van menigvuldige pauken, de kristallen tonen uit talrijke klarinetten, het weemoedige, diepgaande geluid van cello's en het verrukkelijke schalmeeien van ontelbare hobo's.

Zij werden nooit moede er naar te luisteren.

— Wat ben ik thans gelukkig, broeder! riep het meisje. Er ontbreekt ons thans niets meer en nimmer zullen wij nog gescheiden worden.

Maar des anderdaags kwam het oude, boosaardige vrouwke terug en, toen zij den gouden boom zag en het zoete streelen hoorde der muziek, scheen haar hart van nijd te zullen barsten.

— Wat is dat een goddelijke boom! riep zij uit, haar knokige handen van geveinsde bewondering in elkaar kletsend. Maar ik hoor het vogeltje niet dat steeds de waarheid zingt en in dien boom behoort.

— Wat voor een vogeltje?

— Het is wit als de doorschijnendste sneeuw waardoor de zon schijnt. Hij kent en weet alles en degene die het bezit is voor zijn gansche leven gelukkig.

— Waar kan men den vogel der waarheid vinden? vroeg Johanna.

— Op den Wonderberg! Uw broeder zal het voor u wel halen.

Hierop vertrok de oude, de handen van genoegen over elkander wrijvend.

— Ditmaal zal zij hem nooit meer terug zien! mompelde zij. Niemand heeft tot heden het vogeltje kunnen vangen.

Toen Johannes tehuis kwam vertelde hem zijn zuster wat zij over den vogel der waarheid wist en smeekte hem naar den Wonderberg te gaan om het vogeltje te vangen.

— Nooit! riep hij. Nooit waag ik mij in een derde avontuur, want wij zouden het duur moeten bekoopen! Herinnert ge u dan niet hoe ik, als door een mirakel, uit de klauwen van den leeuw en aan den beet der slang ben ontsnapt? Wie weet zal ik een derde maal ooit terugkomen! Zijt ge dan niet tevreden met het zilveren water en den gouden boom?

— Ik was er gelukkig mede, maar sinds ik het bestaan van den vogel ken, voel ik mij ongelukkig. Mijn harte verlangt iets dat gij mij niet geven wilt. Ach, broeder, ik smeek u, ga naar den Wonderberg om het vogeltje te vangen. Ik beloof u, dat ik u dan nooit iets meer vragen zal.

— Lieve zuster, ik wil u niet zien lijden en zal vertrekken. Wie weet of gij mij ooit zult terug zien. Hier is een spiegelte; bekijk het iederen morgen; zoo gij het beneveld ziet, dan verkeer ik in gevaar, dan, zusterke, moet ge voor mij hidden, want wij zullen voor eeuwig gescheiden zijn.

Het meisje weende. Maar haar verlangen was grooter dan haar liefde en zij liet haar broeder gaan.

IV,

De kluizenaar zat nog steeds aan den voet van den Wonderberg en zag voor de derde maal Johannes naderen.

— Mijn zoon! Mijn zoon! Neem u in acht! riep hij hem toe. Wat verlangt gij thans nog en waarom uw leven aldus herhaaldelijk blootstellen?

— Mijn zuster wil het vogeltje der waarheid bezitten, vader. Zij zeide mij dat zij anders niet gelukkig zijn kan. Ik beloofde haar naar den Wonderberg te gaan. Het is de laatste maal dat ik u zal lastig vallen. Uit liefde tot haar verzoek ik u mij nogmaals te willen helpen.

— Omdat gij uw leven te pand stelt uit liefde zal ik aan uw verlangen voldoen. Maar ik verwittig u dat het een gevaarlijk avontuur is. Velen waagden het, maar nooit heb ik hen teruggezien. Beklim den berg, ga voorbij de zilveren fontein en den gouden boom tot gij aan een grooten tuin zult komen. Gij zult daar ontelbare vogelen hooren zingen.

Sla er geen acht op maar ga altijd maar verder door tot gij nan een open plek zult komen waar vele steenen op elkander liggen. Houd daar op en zie toe. Een sneeuw wit vogeltje zal zich op een der steenen komen zetten, met de vlerken slaan en eindelijk zijn koppeke onder zijn vleugels verbergen. Raak het niet aan vooraleer het vast in slaap is, want, moest het u ontsnappen, dan zoudt gij in een steen veranderen zooals al degenen die, vóór u, de kans waagden.

Dankend nam de jongeling van den kluzenaar afscheid, beklom den berg, zag de zilveren bron en den leeuw, den gouden boom en de slang en kwam toen in den tuin.

Het was een tuin als het aardische Paradijs. Al de boomen stonden in bloei. Het waren bergen van witte bloemen, een ondoordringbaar woud van bloemenmonden. Duizenden vogels zongen en de bloemen zongen met hen mee. Johannes liet zich echter niet door die grootsche weelde bekoren maar ging door, altijd maar verder door, tot hij aan een open plek kwam waar een hooge hoop steenen lag, allemaal orde-loos dooreengeworpen.

Hier wachtte hij.

Een sneeuw wit vogeltje kwam aangevlogen en zette zich op een steen neder. Het sloeg met zijn vlerkjes en begon te zingen:

— Ik ben het vogeltje der waarheid! Wie zal mij vangen? Zoo niemand mij wil dat men mij met vrede late!

Hierop draaide het zich verscheidene malen rond, verborg toen het kopje tusschen de vlerken en scheen te slapen.

Johannes was zoo ongeduldig om zijn prooi te bemachtigen dat hij niet langer wachten kon en naar den vogel greep. O, weel! Met een wip vloog het weg en meteen werd de jongeling in een steen veranderd.

Beneden, in het dal, keek Johanna iederen morgen in het spiegelkje. Nu bemerkte zij dat het beneveld was, ademde er over, wreef het met een fluweelen doekje, maar liet haatte niet. Nu wist zij dat, door haar schuld, er iets zeer ergs met haar broeder gebeurd was en hij nimmer weder zou keeren.

En zij schreide, schreide, maar te laat.

De oude vrouw kwam haar nogmaals bezoeken. Toen zij het meisje in tranen badend zag verheugde zij zich grootelijks.

— Luister, meisje, zeide zij, er bestaat slechts één middel om uw broeder te redden.

— Spreek dan toch, lieve vrouw, wat moet ik hiervoor doen?

— Ga naar den Wonderberg en zoek hem.

— O, ik wil voor hem mijn leven laten! riep Johanna. Ik vertrek dadelijk!

Zij liet haar paard zadelen en vertrok langs denzelfden weg dien zij haar broeder had zien inslaan.

De oude zag haar na en grinnikte:

— Nu zijn ze beiden verloren en heb ik mijn plicht volbracht!

Aan den berg gekomen bemerkte Johanna den kluzenaar.

— O, meisje, sprak hij, wie heeft u dan toch zoo weinig lief, dat hij u naar dezen vervloekten berg zendt?

— Niemand heeft mij naar hier gezonden, vader, klonk haar antwoord. Ik ga mijn broeder zoeken. Door mijn schuld verkeert hij in groot gevaar. Hebt gij hem niet gezien? Tweemaal kwam hij naar hier en keerde telkens ongedeerd terug. Maar de derde maal is hij weg gebleven.

— Is het niet uw doel het vogeltje der waarheid te vangen? vroeg de kluzenaar.

— Ach, wat kan mij thans het vogeltje schelen! weende het meisje. Alleen mijn broeder moet ik hebben. Mijn broeder die voor mij zijn leven waagde. Gij, vader, die hem steeds geholpen hebt, verschaf ook mij uw raad.

— Mijn kind, ik wil u helpen, omdat alleen de liefde u doet handelen en gij niet naar hier uit winsthejag zijt gekomen. Maar ik verwittig u dat ook gij onder uw taak kunt bezwijken.

— Ik laet mij door het gevaar niet afschrikken, mijn vader.

— Luister dan: Beklim den berg; de leeuw en de slang zullen zich op u willen werpen om u te verscheuren, doch, ga onbevreesd verder tot in den bloeienden vogeltuin. Daar bevindt zich uw broeder. Maar gij zult hem alleen wederzien wanneer gij het vogeltje zult bemachtigen; alleen dit vogeltje kan u zeggen wat er van uw broeder is geworden.

Nu vertelde de kluzenaar wat zij doen moest en hij reeds te voren aan Johannes had gezegd. Het meisje dankte hem zeer en beklom den berg. De leeuw versperde haar den weg, de slang wilde 'zich op haar paard werpen maar zij liet zich hierdoor niet afschrikken. Zij vervolgde onvervaard haar weg tot zij in den tuin aankwam en op de plaats waar zij de steenen zag liggen. Hier wachtte zij. Spoedig hierop kwam het witte vogeltje aangevlogen, zette zich op een steen en begon te zingen:

— Ik ben het vogeltje der waarheid. Ik weet alles. Wie zal mij vangen? Zoo men mij niet vangen wil dat men mij dan met vrede late!

Vervolgens draaide het zich verscheidene malen rond en verborg eindelijk zijn kopje onder zijn vlerken.

Hoewel Johanna's hart van ongeduld beefde wachtte zij een langen tijd, tot het vogeltje was ingeslapen. Toen greep zij haastig toe en het vogeltje was in haar macht.

— Vogeltje, vogeltje, dat de waarheid kent en zegt, waar bevindt zich mijn broeder?

— Uw broeder ligt daar bij de steenen.

— Hoe zal ik hem terug het leven schenken?

— Besproei hem met eenige druppels van het zilveren water.

— Wilt gij mij helpen, lief vogeltje?

— Gij zijt mijn meesteres en ik moet u gehoorzamen. Laat ons naar de zilveren bron gaan.

Toen het meisje de fontein naderde met het vogeltje op de hand, wierp de leeuw zich op den grond neder en kwispelde met den staart.

Op de groene, doorschijnende rots zag Johanna een kristallen vaas staan, zij vulde deze met het kostbare water, keerde terug naar de open plek in den tuin en besproeide een voor een al de steenen. Niet zoodra was een druppel op een steen gevallen of deze veranderde in een schoonen jongeling. Maar haar broeder zag zij niet. Toen zij den laatsten steen bedroppelde sprong Johannes op en wierp zich met groote vreugde om den hals zijner zuster.

Al de verlostte jongelingen dankten het meisje en zij gingen te samen den berg af.

Johanna zette den vogel in den gouden boom die stond als een prachtig monument in haar tuin en dadelijk begon hij met de duizenden bladeren te zingen.

— Gij bezit thans, lief zusje, sprak Johannes, het zilveren water, den gouden boom en den vogel der waarheid, wat zult gij morgen vragen?

— Ik zal vragen dat wij nimmermeer gescheiden worden, want thans bezit ik eindelijk de wijsheid! antwoordde het meisje.

En zij leefden beiden gelukkig in het rustige, oude huis.

V.

De oude toovenaar vernam dat de kinderen, ongedeerd, van den Wonderberg waren tehuis gekomen. Zij wilde zich met eigen oogen hiervan overtuigen en begaf zich naar hen toe.

Niet zoodra had zij den tuin betreden of het vogeltje vloog woedend op haar toe, pikte haar in 't gelaat en riep:

— Weg van hier, tooverheks! Weg van hier en, zoo ge nog ooit mijn meesters durft benaderen zal ik u de oogen en de hersens uit uw leelijken kop pikken.

De oude heks was hierdoor zoodanig verschrikt dat zij ijlings wegliep, zich te bed legde en twee dagen nadien den geest gaf.

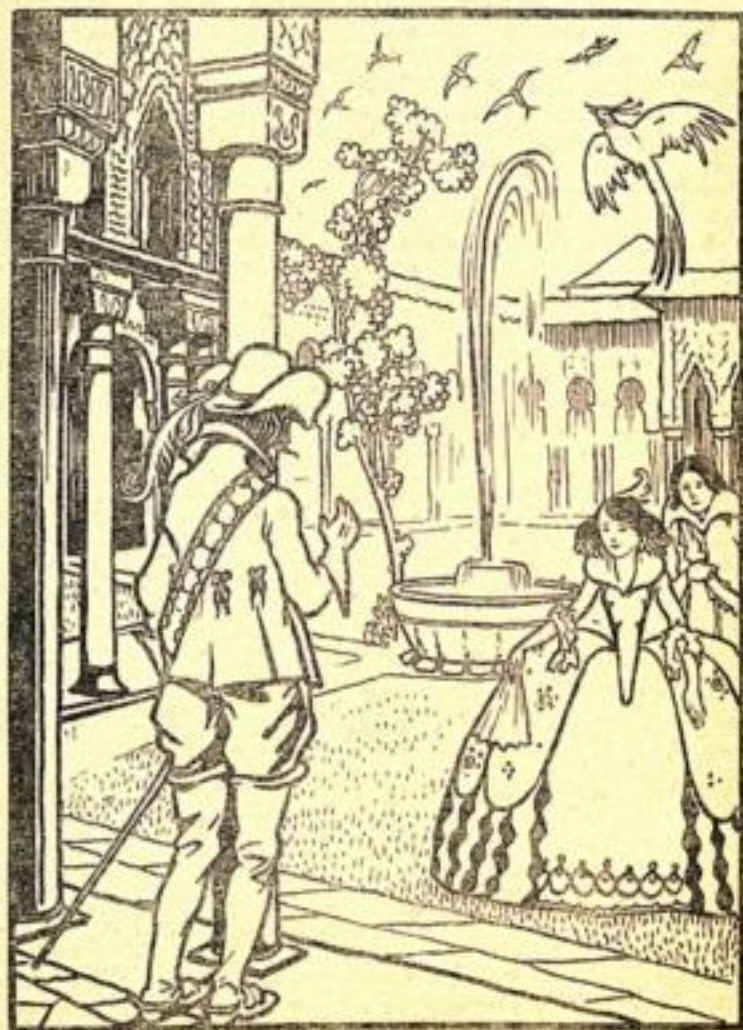
Zekeren dag zei het vogeltje tot de kinderen:

— Waarom denkt gij er niet aan, zooda uw oude pleegvader het u aanraadde, uw ouders op te speuren?

— Wij zullen het gaarne doen, vogeltje, maar waar zullen wij hen vinden?

— Ga, naar het koninklijk paleis, vraag den vorst te spreken en zeg hem dat gij drie wonderbare dingen bezit en verzoek hem dezelfde te komen bezichtigen.

Johannes ging naar het paleis, sprak met den Koning en deze, verrukt over de gratie van den schoonen jongeling, beloofde des anderdaags naar de wonderen te komen zien.

Johanna was door deze tijding zeer ontroerd en vroeg aan het vogeltje:

— Hoe zal ik mij kleeden, vogeltje, en hoe zal ik den Koning waardig ontvangen?

— Gij zult u kleeden alsof gij zijn eigen dochter waart en hem te eten voorzetten onder den gouden boom.

Des anderdaags kwam de Koning te paard aangereden. Johannes hield den stijgbeugel vast om hem tot afstappen te helpen en Johanna, gekleed als een prinses, begroette hem met een bevalligen lach. Toen de Koning den tweeling zag die met elkander in schoonheid scheen te wedijveren, dacht hij er met weemoed aan dat ook hij zulke twee kinderen had kunnen bezitten.

En hij zuchtte.

De kinderen brachten hem in den tuin. Hij was ten hoogste verrukt door hetgeen hij daar zag. De bladeren van den gouden boom, het water uit de zilveren bron zongen hem toe:

— Wees welkom hier, o, geliefde Koning!

Toen zwegen de gouden bladeren en de zilveren bron en was het de beurt aan den vogel, die zong:

— Wees welkom hier, o, geliefde Koning!

Al de vogels van den omtrek en al de bladeren van de boomen, herhaalden in een prachtig koor:

— Wees welkom hier, o, geliefde Koning!

— Welke betoovering! Welke betoovering! riep de Koning nu. Hebt allen dank!

En, toen hij onder den gouden boom gezeten was en at van de kostbare spijzen, liet hij zich de geschiedenis der drie wonderbare dingen verhalen.

Droomend voor zich uitstarend zeide hij:

— Het is ongelooflijk!

— Iets anders nog is ongelooflijk! zong thans het vogeltje.

— Wat dan? vroeg de Koning nieuwsgierig.

— Dat de Koning, de wijste man van het land, geloof hecht aan een onmogelijke zaak.

— Verklaar u nader, vogeltje der waarheid.

— O, Koning, herinnert gij u de woorden die, zekeren dag, een weeze uitsprak? « Ik zou met den Koning willen trouwen. Wat is hij schoon. Ik zou van hem niets anders verlangen dan aan zijn zijde te mogen leven in vrede en in stilte. Ik zou hem een zoon schenken, dapper als hij zelf is en een meisje schoon als het licht van den dag! »

Bij het hooren dier woorden verborg de Koning het gelaat in de handen en weende.

— Hoe helst gij dan het ongelooflijke kunnen gelooven? Dat het

meisje dat zulke woorden sprak zich zou plichtig maken aan de afgrijselijkste aller misdaden? Ik zeg u, ik, de vogel die de waarheid spreekt, ik zeg u dat de Koningin onschuldig was. Uw twee kinderen staan voor u, o Koning!

De vorst sprong op, keek de kinderen in de oogen, sloot ze toen aan zijn harte en snikte:

— Ik had het van eerstaf moeten zien! Zij hebben dezelfde oogen als hun moeder, rein en schoon. O, kinderen, vergeeft mij wat ik tegenover u deed.

Nu verzocht hij het vogeltje hem de geschiedenis te willen verhalen van de twee Koningskinderen.

De vogel der waarheid vertelde alles wat er was voorgevallen; wat later de dappere jongen, uit liefde voor zijn zuster, had gedaan en hoe hij door de drie wonderen was begiftigd geweest voor zijn trouw en ter herinnering aan de arme moeder die zoo onschuldig leed.

Nu wachtte de Koning geen oogenblik meer, reed met zijn kinderen naar het paleis, bevrijdde de Koningin en nu was het tusschen die vier zulk ontroerend tooneel dat men het niet vertellen kan.

Op ditzelfde oogenblik zaten, in den tuin des Konings, aan de diepe bron, de twee oudste zusters aan de snoeptafel. Opeens hoorden zij de stem van den vogel der waarheid, die ontzaggelijk klonk:

— De Koning heeft zijn kinderen terug gevonden! Hij verzoekt u onmiddellijk ten paleize te komen!

Beiden werden bij het hooren dier woorden zoodanig ontsteld dat de vrouw van den pasteibakker een oliekoek instok en stikte, terwijl de vrouw van den kok achterover sloeg en in de bron verdronk.

Zoo werd de deugd beloond en het kwaad gestraft.

De vogel der waarheid verliet nooit meer de koninklijke familie, en leefde, met haar, lang en gelukkig hier op aarde.

